

LA MICA DEL POBLE

Núm. 27 — Any III

Girona, 24 de Febrer de 1933

Preu: 10 cts.

REDACCIO I ADMINISTRACIO: RAMBLA, 6

COM S'ENGANYA AL POBLE

No fa gaire que un periòdic lliurepensador deia des de les seves columnes anàrquiques a la classe proletària: «Mentre el poble cregui en Déu, li fa por la fantasia de l'infern, i no prescindeixi d'aquesta farsa de la religió, no hi ha cap manera d'aliviar la trista situació de l'obrer, per totes parts explotats.»

Ah vils i desgraciats explotadors de la ignorància treballadora! Com us atreviu a insultar i a escupir a la cara del pobre poble, enganyant-lo traïdorament a l'assegurar-li que si vol ésser feliç i avançar en la carrera del progrés, deu arrancar Déu de la societat i borrar tota idea de religió d'entre els individus que componen la família?

Obrer, germà meu, qualsevol que sigui la teva manera de pensar, et prego carament no admetis a fosques i "perquè sí" les doctrines dels teus falsos redemptors; analitza-les i examina-les i veuràs amb quin cinisme i descarament t'enganyen.

Quins fruits dona una societat sense Déu? Escolta-ho, poble. El dia 8 de Juliol de 1794, després de passejar-se triomfant la cràpula i la mortaldat pels carrers de París corrent a rius la sang humana i apareixent per totes parts víctimes en el roncor de l'agonia de la guillotina, en defecte de creients catòlics, s'encevè en els caps dels ateu i republicans revolucionaris, i fou tan horrible la mortaldat que solament en tres mesos foren vilment assassinats dotze mil dones, i més de mig milió de cadàvers javien sota els crits de: visca la llibertat republicana!

Tot això i molt més que omiteixo, produí la supressió de Déu a la veïna nació francesa. Tan horripilant havia d'ésser aquest drama sanguinari que el propi "rei" dels republicans revolucionaris, Robespierre, espantat davant la seva obra nefanda, de la qual ell mateix no pogué escapar-se'n, ni els seus companys Marat i Danton, comprenent quant impossible és restablir l'ordre i la tranquil·litat social, si abans no es restableix el culte a Déu, deia: «L'ateisme és aristòcrata; la idea d'un gran Ésser que vetlla per la innocència i castiga el

vici triomfant és enterament popular...» «Escolta, poble —continua dient a la multitud, aquest republicà impiu i ateu—; escolta poble: la idea del no-res, inspira a l'home sentiments més purs i enlairats que la idea de la seva immortalitat? L'infundarà major respecte a si mateixa i als seus semblants, major generositat amb la pàtria, major audàcia contra la tirania, major menyspreu de la mort i del delictes?

Els que ploreu un amic virtuós, complaveu-vos en pensar que la millor part d'ell no ha mort. Els que gemegueu damunt el sepulcre d'un fill o d'una esposa, consoleu-vos amb la paraula d'Aquell que us diu que queda d'ells quelcom més que una vil pols. Infeliços que moriu dessora els cops d'un assassí, el vostre últim sospir és una crida a la justícia eterna. La innocència, podrà des del patíbul, fer esgrogueir el tirà en el seu carro triomfal, si la tomba igualés a l'opressor i a l'oprimit?»

Explotadors de la ignorància de la classe proletària; vils apòstols de la mentida i de la calúnnia, què dieu davant d'un testimoni així republicà gens sospitós a la causa antireligiosa? Cert és que haveu arrancat la fe catòlica del cor del poble creient; però mireu que en la nostra terra, segons sembla, no manquen èmuls de Carlota Corday, que cerquen l'ocasió oportuna per a donar el que es mereixen els Merats dels nostres temps, ja sigui relluint els seus punyals, ja calant foc a la metxa dels cartutxos i bombes de dinamita.

Per això va dir l'altre revolucionari Chazal: «Nosaltres no aixequem els nostres caps encorvats dessora l'esclavatge de la monarquia, sinó perquè la infeliç incúria dels reis ens deixà formar a les escoles d'Esparta Atenes i Roma. Quan érem nens estudiàvem Licurgo, Solon i els dos Brufos, i els admiràvem; quan hem estat grans no hem pogut menys que imitar-los.»

Obrers doncs, siguin les que siguin les vostres idees, vegeu com sense Déu, no hi ha consciència; sense el dic de la consciència i del temor de Déu, el riu de les passions surt de mare, destruint i arrastrant cap al mar del salvatgisme, igualment els palaus amb corones, que la cabana dels obrers i els parracs dels captaires.

OPAL

La vida de l'obrer a Rússia Raigs de llum

LA MATEIXA PREMSA SOVIETICA TESTIFICA COM LA VIDA DELS OBRERS A LA RUSSIA SOVIETICA ES CADA VEGADA MES IMPOSIBLE.—LES FAMILIES OBRERES ES VEUEN PRIVADES DELS ELEMENTS MES INDISPENSABLES, I ELS PENEDIMENTS CADA DIA SON MES HORROROSOS.

La vida de la U. R. S. S. esdevé cada dia més penible. La mateixa premsa soviètica publica diàriament una multitud de relats i de reclamacions formulades pels ciutadans soviètics, els quals relats formen un quadro vivent de l'existència actual a Rússia. A continuació en reproduïm uns quants; fem notar, però, de passada, que aquests relats es refereixen als «privilegiats de la població», els obrers i els estudiants.

La «Krasnaya Gazetta» publicà, el 16 d'octubre de 1932, amb el títol de «Enmig de la brutícia i el fred», el següent:

«Malgrat les innombrables decisions i decrets, la netedat i l'escalfor són absents dels locals de les comunitats d'estudiants. Totes les reparacions, que havien d'ésser enllestides el mes de novembre i les mesures sanitàries previstes per a la mateixa data, no han estat pas executades. Els vidres trencats no es reemplaçen. Com a resposta a les reclamacions, hom objecta invariablement: «Tu no ets pas l'únic a viure en aquestes condicions.»

El mateix diari, el 8 de desembre del mateix any, fa un quadro força negre de les condicions en què viuen els metges higienistes. «La sala comuna, diu, és d'una brutícia repugnant. A terra està tot ple d'escopinades i porqueries».

I el 21 d'octubre, diu: «Els dirigents de les cantines es preocupen molt poc de l'aliment que subministren als estudiants. La qualitat és infecta. Les costelles de «carn» contenen un 90 per cent de pa, 5-6 per cent de carn i la resta es compon de llegums. El servei és detestable; els coberts són arrencats de les mans perquè el seu nombre és insuficient. Un estudiant perd dues hores per a cada menjar».

Quant a l'aliment que es proporciona als obrers, reproduïm a conti-

nuació el menú del restaurant de la fàbrica «Zentrolit», que publicà la mateixa «Krasnaya Gazetta» el 4 de desembre passat. Aquesta fàbrica ha de donar un màxim de producció, i els obrers han d'ésser alimentats de manera que puguin rendir un esforç extraordinari.

1. Una arengada sense netejar.
2. Un pa amb una «kilka» (petit peix salat).
3. Una amanida de llegums podrits.
4. Te.»

La «Vetchernaya Moskva» aconsella els obrers de no confiar pas llurs vestits a les tintoreries de l'Estat. Narra, aquest periòdic, les aventures d'un ciutadà soviètic que, havent lliurat el seu abric perquè fos netejat químicament, l'ha rebut, després de dos mesos d'espera... sense mànigues; havien desaparegut durant la neteja!

Un altre ciutadà havia donat un tros de roba perquè fos tenyida de negre. Quan l'hi lliuraren era d'un vermell escarlata. Les reclamacions no serviren per a res.

Sota el títol de «Cementiri de lletres i de paquets postals», el mateix periòdic descriu l'organització del servei postal a Moscou. Durant l'any passat desaparegueren 12 000 paquets postals, solament a Moscou. La desaparició de les lletres pren un caràcter sistemàtic. Durant el mes de novembre la posta de Moscou rebé 36.000 reclamacions.

El fred és terrible, sobretot a Moscou. Per manca de matèria prima, la població es troba completament privada d'aquelles botes calentes «Valenki» que abans estaven a l'abast de tothom. Per a remeiar això, «l'esperit creador del proletariat» llança la proposició de fabricar aquestes botes amb cabells humans! Una indagació fou oberta, el resultat de la qual dóna la premsa soviètica amb tota serietat: el preu de revenda seria massa elevat! Caldrà enginyar-se per a trobar una altra cosa.

No s'enganyaria pas el qui atribuís principalment a la mala premsa l'excés de mal i el deplorable estat de coses a que hem arribat.

Lleó XIII

No es pot considerar com cosa morta la Religió?

—Per què dius això? Només perquè veus que alguns dels nostres homes s'aparten de l'Església, que abans potser estimaven? Seria aquesta una petita raó. L'Església és cosa viva, de palpitant actualitat, és d'abans d'ara i de sempre.

—Doncs jo no penso com vosté.

—Ni jo tampoc penso com tu. En què quedem? Si és cosa sense valor i morta, perquè diuen que ho envaeix tot, que se la troba per tot arreu? perquè s'han d'escriure tants de llibres que en parlen? Perquè ha d'ésser objecte de tantes converses i preocupacions? Es que els morts et fan por?

—No sóc tan covard... però la Religió...

—Si, la Religió que en el seu principi vivia amagada dintre de les catacumbes, avui es presenta davant de tot el món, i es redreça contra els seus enemics amb tota la dignitat de les seves virtuts no conegudes i del seu origen diví. Ella no té exèrcits que la defensin, però té la virtut i el poder de Déu que la sosté i ha promès que no serà mai destruïda. Perseguida, sí; però destruïda no.

—I vostè creu que la Religió no s'acabarà mai en aquesta món?

—La Religió s'acabarà un dia en aquest món: això és veritat; però serà quan el món s'acabi. Jesucrist hi ha empenyada la seva paraula. Amb dos mil anys d'experiència em sembla que ja podem parlar amb fonament.

Però com la Religió consisteix en adorar i estimar Déu, continuarà per sempre després en el Cel.

Declareu-vos, si així us plau descreguts, però és injust que acuseu d'incultes els religiosos, que han assenyalat als pobles el camí del progrés i de la civilització.

**

La llei d'agressió a l'Església

«Catalunya Social», no sap veure altra raó que el sectarisme com a causa justificant d'aquesta llei que ara discuteixen—és un dir—les Corts Constituents espanyoles, i que ens serà imposada per una majoria demagògica, amb manifesta injúria per a la justícia i amb innegable dany per a l'economia. Realment només el sectarisme pot fer cosa semblant. I això és clarament demostrat amb els següents paràgrafs de l'esmentat col·lega:

«Poques vegades s'haurà vist en la història política d'un país un projecte de llei tan dissortat com el de Confessions i Congregacions Religioses, que ara discuteixen les Corts Constituents d'aquesta segona República espanyola. I si no, esguardem les característiques d'aquesta futura llei.

Primera: Constitueix un atac al dret, ja que si per un costat prohibeix a un bon nombre de ciutadans l'exercici del dret d'ensenyament, per altra banda dificulta la llibertat del pare de família a obligar-lo a prescindir d'excel·lents educadors per als seus fills, segons les seves creences.

Segona; Igualment constitueix un desconeixement de la llibertat. És que es pot privar de l'exercici d'ensenyament uns ciutadans congregats pel sol fet que aquesta congregació ho sigui entorn d'un ideari religiós? A més si és atacada la llibertat civil d'aquests ciutadans ho és igualment la seva llibertat de consciència que tant diuen respectar els mateixos que cometem aquest atac.

Tercera: Ja no cal dir que el projecte és un altre menyspreu a la cultura del nostre poble. Suprimir escoles — i escoles admirablement establertes la major part d'elles — en un poble com el nostre, on gairebé tot el que tenim en matèria de cultura primària ho devem als Ordes religiosos, tant val com atacar la cultura, menysprear-la seriosament i aixecar un xic més de nivell el nostre analfabetisme i la nostra ignorància popular. A Barcelona són uns 120.000 els nens que s'eduquen en escoles privades, la major part de les quals pertanyen a Congregacions religioses, mentre que el nombre d'alumnes de les escoles públiques no passa dels 25.000. Doncs, bé; si de cop i volta suprimim el nombre enorme

d'escoles privades congregacionistes existents, ¿què resta de l'ensenyança privada en la nostra ciutat, ¿quí diu en la nostra ciutat, diu a Catalunya? I no és fàcil de substituir aquesta ensenyança, ja que l'Estat no té res seriosament preparat per a la dita substitució.

Quarta: El projecte és un greuge a l'economia del país. El propi ministre d'Instrucció pública ha dit que per a crear 8 mil escoles que substituïssin l'ensenyança congregacionista es necessiten 160 milions de pessetes. ¿I d'on han de sortir aquestes pessetes dins un pressupost com el de l'Estat desnivellat en més de 550 milions inicialment? I encara que sortissin, ¿per quina raó cal gastar-les, si fins ara l'ensenyança es dona — i segurament en millors condicions de les que mai no podrà oferir l'Estat — sense que al país li costi un sol centim per mitjà de l'Estat? Tingui's present que en un país normalment constituït arribaria aquesta despesa a considerar-se un acte de mala administració amb responsabilitat pels governants.

Però el dret, la llibertat la pedagogia, l'economia, ¿què signifiquen quan la passió i el sectarisme i la passió treuen els ulls dels homes, fins d'aquells que semblen més intel·ligents i comprensius? Sectarisme; no hi cerqueu res més. Tot el que passi d'aquí no té explicació com a causa d'aquest dissortat projecte de llei.»

Perquè hi ha una altra vida

Jo et donaré algunes raons que et podran fer veure la realitat de l'existència d'una altra vida.

1.ª Perquè Déu ens estima, i no vol que siguem com les bèsties, per a les quals tot s'acaba en aquest món.

2.ª Perquè en aquest món no podem trobar aquella suprema i eterna felicitat, per la que tant suspira el nostre cor.

3.ª Perquè Déu vol unir-nos amb ell, i vol fer-nos participants de la felicitat de què Ell gaudeix.

4.ª Perquè en el món hi ha moltes persones que es burlen de Déu, i no troben cap càstig a la seva conducta.

5.ª Perquè en el món hi ha moltes persones honrades i bones cristianes que no troben aquí el premi que mereixen.

M'has entés? No vull donar-te cap més raó, de les moltes més que es podrien donar. Reflexiona-les, i en el fons de la teva consciència sentiràs, encara que no vulguis, una veu que et dirà:

— Sí, sí, hi ha una altra vida. No pot ésser, no pot ésser que tot acabi per a l'home en aquest món.

Tenim ulls perquè hi ha llum. Tenim pulmons perquè hi ha aire. Tenim ànima perquè hi ha una altra vida.

Notícies

MORT EDIFICANT D'UN ANARQUISTA

Es repenteix del mal que ha fet

«El Noticiero Universal» publicava dies passats la següent interessant informació sobre la mort de l'anarquista Pere García.

«En unos sucesos ocurridos en Castellón el día 10 del actual fueron heridos por la fuerza pública dos anarquistas, Pedro García y Antonio Zúñigaquero, que ingresaron en el Hospital civil con guardias de vista.

Pedro García, que había recibido gravísimas heridas, al darse

cuenta de que iba a morir, rogó a la pareja de Seguridad que le custodiaba llamasen a un sacerdote, pues quería confesarse.

Accedió al ruego del moribundo, y acudió al Hospital el párroco don Tomás Alegre, quien escuchó de labios de Pedro García una confesión ejemplarísima.

El herico invocaba frecuentemente la protección divina, pronunciando sentidas oraciones.

El reverendo Alegre no se separó de la cabecera del moribundo hasta que éste dió el último suspiro, rogando momentos antes de morir que se le perdonara todo el mal que había cometido y suplicando a la Divina Providencia que le acogiera en su seno.

La escena emocionó a cuantos

la presenciaron de tal manera que el otro anarquista herido, Antonio Zumaquero, que se hallaba en la cama contigua a la de Pedro García, fuertemente conmovido, rompió en sollozos, expresando su deseo de rectificar su vida.

García y Zumaquero estaban procesados por varios delitos.

Según parece, fueron autores del incendio ocurrido en la Residencia de los Padres Escolapios.»

Las delicias del paraíso de los «Soviets» LOS HAMBRIENTOS ASALTAN LOS DEPÓSITOS DE VÍVERES Los «chequistas» ametrallan ferrozmente a la multitud

La Agencia del Norte recibe la siguiente información de Moscou:

En la estación de Griasi (región de Tsaritsine, Volga inferior) un tren de Víveres ha sido asaltado por una multitud de hambrientos.

Empezó a saquear el tren un grupo de empleados de la estación. Seguidamente siguieron su ejemplo numerosos campesinos y algunos centenares de cosacos deportados, instalados en un tren que se hallaba en la estación.

Tomó parte en el saqueo una multitud de unos dos mil hombres y mujeres hambrientos.

Se vaciaron los vagones arrojando a la vía los sacos de harina, azúcar, etcétera.

Los campesinos y los funcionarios se llevaron el botín a sus domicilios.

El destacamento de chequistas de la población vecina que fué avisado por los guardias de la estación, se vieron impotentes para reprimir el saqueo y ametralló despiadadamente a los hambrientos, resultando de ellos numerosos muertos y heridos, algunos de los cuales fueron rematados.

No pudo restablecerse el orden de una manera total hasta después de la llegada de un destacamento de tropas especial, que efectuó represalias. Se practicó un minucioso registro en todas las casas de la población y las personas en cuyas casas habían sido encontrados alimentos procedentes del saqueo fueron trasladadas a la GPU de Tsaritsine, donde fueron fusilados sin formación de causa. — A.

ESPIGOLANT

Moments lluïts dels nostres esquerranets

Ho fou un fet passat, succeït a Tarragona:

Després de fer una manifestació d'adhesió al règim, alguns inconscients anaren a la muntanya de la Salut i destruïren una gran imatge del Sant Crist, emplaçada en aquell lloc.

Es llastimós, que el nostre poble que s'ha mostrat neutral en aquestes lluites, ara, en el moment que són passades, les faci derivar en fets que res no hi tenen de lligam.

Es allò de la llibertat de consciència.

De Fernando Poo

La supressió decretada pel govern espanyol, del pressupost eclesiàstic ha donat un gran cop a les escoles catòliques que venien mantenint els nostres religiosos en aquella colònia.

Ara per manca de mitjans econòmics, 18 pobles es quedaran sense escola! Què serà d'aquells joves indígenes esperança del demà? Sense escoles, és a dir, sense cultura i religió cap profit en treurà moral i material l'Estat colonitzador!

El Vicari Apostòlic, Monsenyor González, ha disposat que quant menys es tinguin obertes les escoles secundàries catequístiques, perquè sense tenir un programa oficial d'ensenyament, servirà, si més no, per no deixar perdre el fruit que fins ara s'havia aconseguit.

No hi volem fer comentaris, el fet parla prou palesament per si mateix, però no obstant hem de remarcar que si l'Estat no protegeix les missions catòliques espanyoles que fins ara s'havien cuidat de l'ensenyança, dubtem que trobin mestres més abnegats, per habitar en aquelles regions, equatorials.

Dels mítings i conferències de la C. N. T.

Aquesta organització que hauria de defensar els drets legítims de la classe treballadora si es vol tenir al-

gun motiu legal de la seva existència, no fa més que entretenir-se a proclamar en mítings i editorials del seu periòdic, la seva fe i el seu entusiasme per l'adveniment del comunisme llibertari.

Això és el que repeteixen els seus oradors en mítings i conferències.

Però el més trist és que encara hi hagi tants d'obriers que no es donin compte de l'engany de què són víctimes.

En lloc d'estar afiliats en sindicats veritables, administrats amb netedat i amb fins ben definits, es deixen treure els diners per pagar quotes, de las quals mai ningú n'havia vist la destinació, encara que alguns la sospiten; i es deixen engrescar per les paraules d'un demagog que els incita a victorejar el comunisme llibertari.

Malgrat tota la seva activitat i les estridències amb què l'acompanyen, no poden pas dissimular la crisi intensa que passa. Són molts ja, sortosament, els que s'han donat compte de la sincrositat dels dirigents, i de la poca confiança que cal tenir en el triomf del règim que propugnen, i, sobretot en la justícia social i la llibertat que els en pervindrà.

Diu Bugada:

«Dejaremos el Poder en momento oportuno, para, desde la oposición, cavarle la sepultura al régimen burgués.»

Ya sabe el Sr. Azaña qué fin le espera.

Y peor es aún el final de muchos socialistas, que acabarán cavando. ¡Trabajando!... ¡Quién lo había de decir!

La premsa ianqui comenta la plaga de suïcidis que arreu del món es nota i va creixent d'una manera extraordinària, a Alemanya i Nord-amèrica especialment.

Demana una forta reacció moral mundial contra el suïcidí i les doctrines que el comporten.

—L'acció catòlica, tan preconitzada pel Papa, es veu que pren volada arreu, fins en nacions que abans semblaven mortes en la fe.

Imp. Salomó Marquès — Girona